Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 104 JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 1, 1996 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 1-го ЧЕРВНЯ 1996 р. Ч. 104. РІК CIII

Л. КУЧМА КРИТИКУЄ КАБІНЕТ МІНІСТРІВ

Київ (УНІАР). — У понеділок, 27-го травня, оприлюднено заяву пресової служби Президента України, у якій сказано: "Сьогодні Президент України провів позачергове засідання Кабінету Міністрів, що було викликане нагальною необхідністю оцінки сучасної соціяльної, економічної ситуації та адекватности дій Уряду у кризових умовах.

Леонід Кучма констатував, що , незважаючи на окремі позитивні результати у сфері фінансової стабілізації, стан економіки ускладнюється, посилюється соціяльне напруження. Практично не розпочато процесу структурних реформ, наслідком чого є наростаюча платіжна криза. Справедливі обурення викликають тривалі затримки з виплатою заробітньої платні, пенсій, стипендій, грошового забезпечення інших соціяльних виплат і допомог.

Незважаючи на неодноразові доручення Президента України та наявні можливості для маневру у витрачанні бюджетних фондів, вони нерідко направлялися на далеко не першочергові цілі, а заборгованість із соціяльних витрат продовжує наростати і становить 56.6 трильйонів карбованців.

Причини цих та інших неґативних явищ лежать у площині не лише економічних перетворень. Переважно вони обумовлені низькою ефективністю діяльности Кабінету Міністрів. Зволікається прийняття невідкладних рішень з чіткими механізмами їх здійснення. Наявних документів не виконується, багато з них має декларативний характер.

Наочний приклад: чотири рази протягом півроку розглядалося стан справ у вугільній галузі та прийнято відповідні рішення,але жодне з них не виконане. Праця галузі, фактично, паралізована.

Не витримує критики бюджетна дисципліна, Уряд не прогнозує розвиток економічних процесів, а переважно іде за ними, приймаючи, у бага-

(Закінчення на стор. 3)

П. ЛАЗАРЕНКО ХОЧЕ НАВЕСТИ ПОРЯДОК З ФОНДАМИ

Київ. — Новий прем'єр-міністер Павло Лазаренко бачить вихід з кризи виплат у наведенні суворого порядку у витрачанні бюджетних фондів і в припиненні використання їх не за призначенням, згідно з повідомленням УНІАР.

Саме таке завдання поставив він перед Кабінетом Міністрів на нараді, що відбулася 29-го травня. На засіданні розглядалося виконання указу Президента про необхідні заходи щодо забезпечення своєчасної виплати заробітньої платні, пенсій та інших соціяльних виплат.

У ході наради проаналізовано інформації віцепрем'єр-міністрів, які очолювали створені згідно з указом групи щодо перевірки в областях стану сплати податків та витрачання бюджетни фондів, передусім на виплату заробітньої платні та інших соціяльних виплат.

Відзначено, що недосконалість закону дає можливість і місцевій владі, і керівникам державних підприємств маніпулювати бюджетними фондами, спрямовуючи їх не на виплату платні, а на інші цілі. П. Лазаренко звернув особливу увагу на необхідність значного посилення праці державної податкової інспекції, контрольних служб Міністерства Фінансів та інших установ щодо забезпечення своєчасних надходжень до бюджетів, особливо великих підприємств.

КРИЗА У ВЕРХОВНІЙ РАДІ ПОГЛИБЛЮЄТЬСЯ

Київ (Р.Р.).— Тут у середу, 29-го травня, депутати від лівих фракцій Верховної Ради України знову заблькували працю парляменту.

Ситуація загострилася 23-го травня, коли парлямент приступив до розгляду проєкту конституції України, закінчений тимчасовою спеціяльною комісією та узгоджений з Президентом. В той день проєкт роздано парляментаристам, офіційно його мали прердставити на сесії, а початок обговорення плянувалося на 28-го травня, щоб ухвалити конституцію до 8-го червня.

Проте депутати від фракцій комуністів, соціялістів і Селянської Партії України відмовилися реєструватися і в парляменті не було кворуму.

У вівторок, 28-го травня, від лівих фракцій виступив Петро Симоненко і запропонував перервати сесію до 4-го червня, а в цей час попрацювати в округах, зустрічаючись з виборцями. Того дня в залі зареєструвалося 278 депутатів, тобто рівно дві третини і це був якраз повний кворум. Однак голова Верховної Ради Олександер Мороз сказав, що до нього надійшли скарги від 30-ох депутатів, які твердять, що їх у залі не було, тому Мороз змусив перереєструватися. Повторна реєстрація показала число 268. Отже кворуму не було. Коли у залі з'явився Президент Леонід Кучма, відбулася ще одна спроба перереєстрації, вона дала число 259.

Після цього відбулася

(Закінчення на стор. 3)

ВИБОРИ В ІЗРАЇЛІ ЗАГРОЖУЮТЬ МИРНОМУ ПРОЦЕСОВІ

Єрусалим, Ізраїль. — У середу, 29-го травня, виборці в Ізраїлі підтвердили дилему, з якою в цих виборах прийшлось боротися громадянам Ізраїля, зокрема, коли голосували на прем'єр-міністра країни, то голоси були поділені майже по рівному. Натомість у голосуванні на членів парляменту можна побачити, що виборці у великій кількості знехтували кандидатами обидвох головних партій Праці і Лікуд, а віддали свої голоси на кандидатів партій релігійного і етнічного спрямувань.

Після закриття приміщень, у яких відбувалися вибори, розпочато підсумовування голосів і впродовж двох днів і ночей висліди віддавали перевагу то прем'єр-міністрові Шімонові Перезові з Лейбористської партії ,то Бенямінові Нетанягу з Лікуд партії. Після підрахунку 99 відсотків голосів, висліди були такі близькі, що не можна було сказати хто справді переміг.

Згідно з повідомленням ізраїльської телевізії Б. Нетанягу набрав 50.3 відсотків голосів, а прем'єр-міністер Ш. Перез 49.7 відсотків. Тепер остаточні висліди виборів є залежними від 150,000 вояків та відсутніх з країни виборців, голоси яких рахували ще у п'ятницю.

Вислідами виборів цікавиться багато країн і народів, бо саме ці висліди вирішать майбутність дальшого ходу мирного процесу між Ізраїлем і палестинцями, що їх прем'єр-міністер Ш. Перез обіцяв продовжувати та котрі Б. Нетанягу обіцяв значно сповільнити.

О.Мороз вважає неприпустимим створення військових бльоків

Київ (Р.Р.).— Голова Верховної Ради Олександер Мороз, перебуваючи у Фінляндії з офіційною візитою, зустрівся в Гельсінкі з президентом країни Марті Ахтісаарі й вони спільно обговорили питання про двостороннє співробітництво, ролю міжнародних організацій в Европі та використання військових миротворчих сил країн нечленів військових бльоків тощо.

О. Мороз підтримав становище М. Ахтісаарі, який зазначив, що Фінляндія не має наміру вступати до НАТО і не вважає, що розширення союзу на схід потрібне. Президент Фінляндії позитивно сприйняв пропозицію О. Мороза щодо проведення в Києві міжнародної конференції з питань безпеки і співробітництва в Европі за зразком конференції в Гельсінкі 1975 року.

Голова українського парляменту зі свого боку наголосив, що "розширення НАТО на схід — помилкове", як і помилковим, на його думку, є твердження генерального секретаря НАТО Гав'єра Соляни, що члени европейського співтовариства мають вступити до НАТО. За словами О. Мороза, він і президент Фінляндії одностайні у думці про необхідність врахування інтересів позабльокових держав,в тому числі України, у питанні розширення НАТО. Відзначивши позитивну ролю Фінляндії в европейських інтеґраційних процесах, О. Мороз зазначив, що виконання такої ролі Україною "є невідворотним, з огляду на її геополітичне розташування та кроки з набуття без'ядерного статусу".

По закінченні зустрічі на пресовій конференції в Гельсінкі О. Мороз неґативно оцінив слова міністра оборони Росії Павла Грачова про те, що у випадку розширення НАТО на схід Росія і Білорусь можуть створити військовий союз. "Ми не повинні допустити до створення нових протиборчих військових бльоків"— наголосив О. Мороз. На його думку, "постала потреба у виробленні механізмів співпраці міжнародних організацій в Европі. О. Мороз зазначив, що договір про співробітництво між Україною та Европейським союзом ратифікували тільки деякі країни-члени ЕС, проте виконання цього договору вигідне для всіх членів Европейського союзу.

Фінські парляментаристи під час зустрічі з О. Морозом цікавилися, передусім, виконанням Україною зобов'язань перед Радою Европи. Це стосується прийняття нової конституції, мораторію на смертні вироки, права на освіту тощо. Голова фінського парляменту Ріта Восукайнен вручила О. Морозові пам'ятну медалю парляменту, на якій викарбувано слова: "Влада Фінляндії належить народові".

Недорозвинуті діти позбавлені належної підтримки держави

Київ. — Учасники пресконференції „Дитина з інтелектуальною недостатністю — байстрюк держави" ствердили, що в Україні нема належних умов для життя розумово недорозвинутих дітей, повідомила УНІАР 29-го травня.

„Громадяни України з інтелектуальними недомаганнями фактично не мають права на існування у своїй державі", — заявив керівник школи соціяльної праці Володимир Полтавець.

В Україні з населенням біля 52 млн. мешкає понад 49,000 людей з умовими вадами.

Учасники пресконференції твердили, що підтримка цих людей з боку держави досить обмежена. Вона полягає лише у спеціяльній дев'ятирічній освіті для дітей у випадку, коли вони мають незначний або середній ступінь інтелектуальної недостатности, здатні себе обслуговувати і не мають значних розладів поведінки; у спеціяльних світличках для частини дітей; а також в інтернатах для людей, що лишилися без підтримки з боку родини. Грошова допомога інвалідові становить 3 млн. 300,000 купонів (біля 18 дол.) на місяць та 1 млн. 300,000 купонів (біля 7 дол.) доглядальникові у випадку, коли він змушений залишити працю, щоб присвятити себе доглядові за інвалідом.

В Україні нема цілісної системи допомоги для цих людей: немає денних центрів, немає послуг спеціяльних лікарів, немає програм соціяльної регабілітації. Дитина з глибокими умовими вадами може одночасно отримувати кваліфіковану допомогу спеціялістів і проживати в родині тільки у двох центрах, „Джерела" і „Школа-Життя", що розраховані всього на 30 родин, повідомили учасники пресконференції.

В Україні

СЕМІНАР ПРОВОДЯТЬ АМЕРИКАНЦІ

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.— Тут у Центрі малого бизнесу розпочався тижневий семінар з основ менаджменту. Його проводять професори Каліфорнійського університету Ендрю та Елізабет Пападжордж і Едвін Глігман. Окрім лекцій вони демонструють відеофільми, які висвітлюють сферу малого і середнього бизнесу в ЗСА.

УНА ЗАСУДЖУЄ ПАРТІЮ СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ЄДНОСТИ

ХАРКІВ.— Тут у Третьому з'їзді Партії Слов'янської Єдности взяли участь представники праворадикальних партій Росії. Обласна організація Української Національної Асамблеї закликала органи юстиції, владні і силові структури припинити зібрання "антиукраїнських деструктивних сил"і "неприховане втручання у внутрішні справи України".

Л.КУЧМА ПОКЛАДАЄ НАДІЮ НА МЕТАЛЮРҐІЮ

ДОНБАС.— Під час відвідин Донецької области Президент України Леонід Кучма звернув увагу на перспективи розвитку металюрґійних підприємств України. Він зазначив, що "металюрґія — одна з галузей промисловости, що має підтримувати всю економіку України", тому необхідно спрямовувати державні фонди на технічне переобладнання галузі з тим, щоб ця продукція конкурувала на світовому ринку. Згадані підприємства можуть бути звільнені від податків під умовою, що ті гроші підуть на інвестування виробництва.

УКРАЇНА ЗАТРИМУЄТЬСЯ З ПОГАШЕННЯМ БОРГІВ

КИЇВ.— Міністер закордонних справ України Геннадій Удовенко під час візити до Риму зустрівся з новопризначеним міністром закордонних справ Італії Лямберто Діні. Під час зустрічі італійський міністер поцікавився розрахунками України за кредити, які свого часу отримав Лисичанський нафтопереробний комбінатпід ґарантії Уряду України. Удовенко сказав, що це питання вивчається і поінформував італійського колеґу про сучасне економічне становище в Україні. На зустрічі з журналістами Г. Удовенко зазначив, що Італія виступає за збільшення непостійних членів Ради безпеки ООН, оскільки вони представляють різні реґіони. Г. Удовенко підтримав пропозицію Італії щодо реорганізації Ради безпеки ООН.

ВІДКРИТО ДІЯГНОСТИЧНО-ЛІКУВАЛЬНИЙ ЦЕНТР

ОДЕСА.— Тут відкрито дитячий лікувально-діягностичний центр, який може щодня надати послуги 150-200 юним пацієнтам. Новітнє обладнання надали спонзори "Пфайзер", ЗСА та "Кнолль", Німеччина. Центр приймає дітей із захворюванням ендокринної, серцевосудинної систем та органів дихання. Хворих обслуговують 60 лікарів, які надають допомогу в більшости випадків безплатно.

ПРЕДСТАВНИКИ КОРПОРАЦІЇ "ФІЯТ" ВІДВІДАЛИ УКРАЇНУ

КИЇВ.— Тут перебуває делеґація італійської корпорації "Фіят". Під час зустрічі з віцепрем"єр-міністром України Романом Шпеком гості порушили питання можливої співпраці у виробництві сільсько-господарської техніки. Один з підрозділів корпорації — фірма "Ню Холланд" запропонувала два проєкти з виробництва комбайнів і тракторів, які вони могли б випускати на базі Запорізького автомобільного та Херсонського тракторного заводів. Р. Шпек зацікавився пропозиціями і запевнив, що українська сторона їх розгляне.

ТЕРЕБОВЛІ ВИПОВНЮЄТЬСЯ 900 РОКІВ

ТЕРНОПІЛЬЩИНА.— Президент України Леонід Кучма під час поїздки по Тернопільщині відвідав місто Теребовлю і виступив на центральній площі перед його мешканцями. Він зазначив, що у 1997 році містові виповниться 900 років і ця дата є важливою для всієї України. Президент висловив надію, що економічні негаразди проминуть і Україна переможе.

Космічна співпраця з Японією є для України пріоритетною

Київ. — Одним із пріоритетних напрямків співробітництва між Україною і Японією є співпраця в аерокосмічній галузі, сказав 29-го травня віцепрем'єр-міністер України Анатолій Кінах в перерві засідання „круглого стола" у Кабінеті Міністрів. Про це повідомила УНІАР.

В „круглому столі" брали участь українські урядовці та підприємці, а також представники японської економічної делеґації, яка перебуває в Україні з метою вивчення можливостей поглиблення співробітництва і контактів між двома країнами.

„Японія має достатньо серйозну національну програму з освоєння космосу, — сказав А. Кінах журналістам. — І скажемо прямо, що до останнього часу Японія не знала про наші можливості в ракетно-космічній галузі".

Він повідомив, що японська делеґація відвідала Південний машинобудівний завод у Дніпропетровському. „Наші гості побачили на власні очі, наскільки високим є наш технічний і технологічний рівень цієї галузі. Я гадаю, що ми запропонуємо їм підготувати необхідну міжурядову угоду із співробітництва в аерокосмічній галузі", — сказав А. Кінах.

Віцепрем'єр зазначив також, що існують широкі можливості для співробітництва і в галузі енерґозбереження. „Для нас є дуже важливим їхній досвід, особливо з питань використання ресурсів, економлення енерґії в продукції", — сказав він.

(Закінчення на стор. 3)

Англія засуджує закон Гелмса-Биртона

Вашінґтон. — „Рішучу незгоду" Великобританії з наміром З'єднаних Стейтів Америки запровадити каральні санкції проти західніх компаній, які мають інвестиції на Кубі, висловив англійський міністер закордонних справ Малколм Рифкінд.

Під час виступу у вашінґтонському клюбі преси М. Рифкінда попросили прокоментувати повідомлення про те, що Державний департамент ЗСА офіційно остеріг підприємців Канади, Мехіко та Італії щодо того, що їм загрожує застосування санкцій у відповідності з новим законом Гелмса-Биртона. Одна з точок цього закону передбачає судові позови проти закордонних фірм, які користуються власністю американців кубинського походження, колись конфіскованою комуністичним урядом Куби.

М. Рифкінд закликав Вашінґтон дотримуватися ним же задеклярованих принципів вільної торгівлі і „уникати односторонніх акцій, які руйнують вільні ринки". Англійський міністер закордонних справ вважає, що закон Гелмса-Биртона „неґативно впливає на велику кількість країн".

В АМЕРИЦІ

У ЗСА ЗА ОСТАННІХ 20 РОКІВ чим раз виразніше пробивається дискримінування деяких етнічних груп, зокрема тих які прибувають з Азії. Ці групи почали шукати спільних шляхів, щоб протиставитися цьому дискримінаційному процесові серед американського суспільства. Найбільше ці заходи спілкувань завважується у Ню Йорку, Лос Анджелесі та Сан Франсіско. Досі ці найбільше зростаючі групи в ЗСА ідентифікували себе як американці китайського чи філіппінського походження так, як це робили італійці чи ірляндці. Одначе останнім часом вони починають ототожнювати себе як американці азійського походження, а це вже є расове опридилення.

У СЕРЕДУ, 29-ГО ТРАВНЯ, аґенти ФБІ наказали засобам масової інформації покинути свої становища поблизу хутора сепаратистів біля місцевости Джордан у стейті Монтана, котрі називають себе „Вільними людьми". Двох провідників державні правоохоронні органи ув'язнили вже давніше, оскаржуючи їх в неплатності податків та шахрайстві грошових переказів. Інші їхні прихильники, озброївшись, залишились на хуторі та відмовились без бою здатись. Тому, що серед них є жінки і діти, то державні правоохоронні органи не наважуються атакувати тільки проводять переговори. Це зарядження ФБІ, було наслідком не апробованого заходу репортерів телевізійної мережі Фокс брати інтерв'ю з деякими мешканцями хутора, що перешкоджає у переговорах.

У СВІТІ

ЛИТВА ГОТОВА прийняти нацистського злочинця 88-річного Алєксандра Лілейкіса, якого окружний суд ЗСА минулого тижня позбавив американського громадянства, бо виявилося, що він приховав від іміґраційної влади факт служби у німецьких каральних формаціях. А. Лілейкіс має намір оскаржити рішення суду. Генеральний прокурор Литви Відмантас Вайсекаускас підтвердив: „Ми приймемо А. Лілейкіса, якщо його депортують зі ЗСА". Суд мав у своєму розпоряджені копії смертних вироків для вільнюських жидів. На кожній з цих копій стоїть особистий підпис А. Лілейкіса, однак він запевняє, що його підписи зфабриковано. Прокурор В. Вайсекаускас також сказав, що „звинувачення побудоване на документах, які викликають сильні сумніви". У Вільнюсі стало відомо, що у червні туди приїде керівник Бюра спеціяльних інвестиґацій Департаменту юстиції ЗСА Елі Розенбавм спеціяльно у справі А. Лілейкіса.

ДЕКІЛЬКА ВЕЛИКИХ медичних центрів у Німеччині, З'єднаних Стейтах Америки і Англії, зокрема лондонські шпиталі „Ґайс" і Кінґс коледжу, активно випробовують нову методу лікування ревматизму і артриту. Ця метода досить ефектива, хоч і дуже проста: щоб позбутися болю в суглобах, треба старанно жувати курячі і волові кістки та хрящі. При цьому хворий споживає значну кількість так званого коллаґену другого типу. Імунна система людського організму не зруйновує цього коллаґену. Потрапляючи у кров, він засвоюється організмом і йде на відновлення пошкоджених артритом суглобів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Традиційність Зелених Свят

Зелені Свята — так український народ називає дводенний празник Зіслання Святого Духа — Трійці, що припадає на п'ятдесятий день по Воскресінні Христовому та з яким зв'язаний давній передхристиянський звичай замаювати — „клечанням" (прибирати зеленню) доми і церкви.

У традиції замаювання віддзеркалюється дуже давній звичай — почитання дерев, навіть цілих „священних" гаїв-дібров, де нібито крилася магічна сила закликання майбутнього врожаю. До цих дерев наші предки молилися, приносили до осель їхні галузки та обов'язково замаювали ними господи, вірячи, що разом з ними приносять дрібку їх магічної сили — обіцянку чи навіть запевнення врожаю. З культом дерев пов'язувався також культ квітів, який у сиву давнину мав за завдання приспішити квітіння збіжжя. Крім того, наші предки вірили, що у клечанні (відрубаних гілках з листям і квітах) вкінці вселюються і перебувають душі померлих, тому „їх" вносять у хати.

З приходом християнства Церква встановила поминання покійних, а також прийняла звичай оздоблювати храми клечанням і квітами. Цей звичай і досі втримався подекуди в Україні та в українських поселеннях поза її кордонами.

На Зелені Свята, як і після Великодня, відвідували могили померлих, відправляли Панахиди. Щобільше, цей звичай закорінився в українському народі ще й тим, що до поминання предків приєдналося поминання національних героїв, які полягли в обороні своєї віри, народу та країни. Отож, поруч таких обрядів, як поминальна трапеза із сімох страв на честь „дідів" (Волинь), з'явився у західній Україні новий звичай величавих і багатолюдних церковних походів на цвинтарі або на могили полеглих героїв. Постав той звичай одночасно зі зростом української національної свідомости після визвольної боротьби 1918—21 років. Смерть борців-учасників у війнах за волю та власну державу марно не пропала. Ідеал, за котрий боровся народ цілими століттями — власну державу, — вони освятили найбільшою жертвою — жертвою життя „за друзів своїх", і він перейшов у серця і душі наступних поколінь, у свідомість молоді, про що засвідчили герої ще так недавнього сьогодення, бійці ОУН, УПА, 1-ої УД УНА, витязі — шістдесятники, правозахисники та революція студентської молоді на граніті включно.

Зеленосвяткові походи завжди злили ворогів-окупантів України, вони їх забороняли та всяко їм перешкоджали, що дуже часто доводило до демонстрацій, які закінчувалися ув'язненням і судовими розправами. Все ж таки це не зупинило і не перервало традиційности цих зеленосвяткових поминок героїв нашого народу, їх перенесено з материка та збережено на поселеннях, де їх відбувають не тільки на символічних могилах у церквах, але також на гробах, де спочили колишні бійці різних українських бійськових формацій.

Правильно висловився хтось, що „у Зелені Свята нам є кого поминати. Починаючи 1914 роком, новітні українські герої — вояки, підпільники, полонені, в'язні, заслані — рясно вкрили своїми могилами не тільки рідну землю, але й безмежні простори Сибіру, азійські цілини, словацькі Карпати, чеські Судети, польське Примор'я, італійські піски біля Ріміні та Апенінські гори біля Монте Касіно...".

Поминанням на Зелені Свята наших предків та всіх отих відомих і невідомих борців-героїв засвідчуємо, що їхня жертва не пішла надаремно, бо ідеали, за котрі вони боролися та гинули, для їхніх нащадків стали дійсністю. Сьогодні — це незалежна держава Україна. Все ж таки плекати зеленосвяткову традицію поминання предків і борців-героїв варто було б відновити по всій Україні, бо це традиція, що пов'язана з давниною життя і буття нашого народу, яка не повинна бути забутою сьогодні, у вільній Україні.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто ро-зуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Уляна Дячук

ДБАЙМО ПРО МАЙБУТНЄ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

Мрією кожного українця, що проживає у діяспорі, було побачити Україну незалежною, демократичною державою.

Коли при кінці 1980-их років почав розпадатися Совєтський Союз, ми з великою увагою слідкували за кожним проявом його дезінтеґрації. Опісля ще з більшим захопленням слідкували за першими кроками будівництва сучасної української держави та за поступовим її утвердженням.

Події кінця 80-их і початку 90-их років були історичними. Завдяки модерній технології можна було спостерігати їх щоденно, дивлячись на телевізійні передачі новин, чим ці події ще більше наблизилися до кожного глядача.

З відродженням молодої української держави та з нав'язанням контактів з Україною, кожний українець прагнув якнайшвидше в якійсь мірі допомогти їй. Рідні допомагали рідним, науковці пірнули у контакти з науковим світом, молодечі організації почали свої заходи для відновлення їх організацій на рідних землях, професійні організації нав'язали зв'язки зі своїми колеґами. Відроджувалися українські церкви по довгих роках підпільного життя.

В діяспорі створилися організації зі завданням виключно надавати допомогу Україні, а майже всі існуючі організації також почали допомагати Україні у маштабі своєї нормальної діяльности.

Від часу проголошення незалежности України минуло майже п'ять років. За цей час Україна вже дуже багато зробила, щоб утвердити свою незалежність. Але перед нею ще залишилося багато праці, щоб стати повноправним членом поміж вільними народами світу.

За час незалежности України ми ствердили, що крім раніших мрій про повернення в Україну, тільки одиниці повернулися жити на постійно. Інші відвідують Україну, але повертаються до місця замешкання у діяспорі, де за довгі роки запустили своє коріння, де народилися їхні діти, внуки, де поховані їх рідні та де створили своє нормальне життя.

За цих останніх п'ять років ми доволі занедбали свої діяспорні організації. В цьому часі багато з чолових провідників громади вже відійшли на вічний спочинок, а ряди громадських активістів з кожним місяцем рідшають. Час застановитися всім, яким хочемо бачити наше населення за п'ять, 10 чи 15 років, знаючи, що наші діти чи внуки будуть проживати в країнах свого народження. Час подумати, як добре заплянувати дальшу долю всіх організацій, які ми з таким великим трудом творили, розбудовували та з великою посвятою часу і праці довго провадили.

Належить зробити підсумки, чи має організація наслідників з молодого покоління, які бажали б вести далі цю організацію. Кожний добрий господар дбає, щоб по його смерті господарство не пішло намарно, але продовжувалося і розросталося у наступних поколіннях. Управа кожної організації чи установи також має обов'язок поробити пляни для забезпечення її існування.

І тут треба звернути увагу саме на відділи УНСоюзу, які запевняють живучість і майбутність цілої нашої установи. Членство багатьох відділів без застанови над наслідками в майбутньому, з року на рік перебирало управу з попереднього року. Вислідом цього є факт, що не було відмолодження в управі відділу. Наслідком цього є такий стан, що молодші члени вважають, що відділи — це організації тільки їх батьків і що з відділами їм не треба мати нічого спільного і вони ними не зацікавлені. Часто самі батьки не інформують своїх дітей чи внуків про те, що вони є вже членами УНСоюзу, хоча закупили їм полісу забезпечення, на підставі якої вони дістали всі права, які ґарантує їм статут цієї організації.

Щоб наша установа в майбутньому могла залишитися в руках україн-

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про спомини і фантазію

Не так давно під цією рубрикою появився фейлетон п. з. „Про поезію й правду", в якому порушено справу переплутання тих понять в теперішній літературі. Причину до міркувань дала тоді мені актуальна ревеляція про письменника польського походження Єжи Косінського і його автобіографічну повість „Мальований птах", яка виявилася містифікацією від початку до кінця, після впевнености читачів і критиків, що вона побудована на автентичних переживаннях автора.

Виявляється, що життєві колізії Другої світової війни, які були і є темою романів та дуже численних спогадів, викликають щораз більше контроверсійних поглядів, а передусім сумнівів і запитань читачів та критиків на тему, як далеко посувається право фантазувати, перемішуючи це із справжніми фактами, а як можна оцінити достовірність споминів, що не мають чітко визначеної межі між жанром мемуаристики і фабулярної повісти.

Саме із таких причин здобули неоднозначний розголос дві книжки, які близькі за змістом українським читачам, незважаючи на те, що вийшли вони і були нагороджені літературними нагородами на двох кінцях світу — одна в Австралії, а друга в Америці.

Історія авторок обох книжок — це романи самі для себе, але всіх читачів цікавлять ті нагороджені книжки передусім тематикою і тим сенсаційним посмаком, що криється за ними.

Завдяки одному із знаних громадських активістів потрапили у мої руки численні прилоги, зв'язані зі скандалом австралійської молодої письменниці, яка отримала аж три літературні нагороди за повість „Рука, що підписала папір", а сама називалася Гелен Демиденко. Темою повісти є доля української родини, що була переслідувана комуністичним режимом, під час війни опиняється на Заході, її члени служать в німецькій таборовій поліції, а відтак поселюються в Австралії. Після несподіваної дуже широкої реакції рецензентів, читачів, а передусім австралійської преси, виявилося, що авторка зумисне подавала себе за українку, а тим часом її прізвище Гелен Дарвілл і вона нічого спільного з українством не має, а ці книжкові містифікації викликали бурю протестів та новий антагонізм поміж жидівськими і українськими групами в Австралії. Чи зміст повісти опертий на дійсних фактах — важко тепер в обличчі ряду видумок авторки осуджувати. Для нас, однак, цікава реакція читачів та преси, а передусім атака на членів жюрі за признання її нагород. Там, однак, ішлося про виразно надуманий сюжет, побудований на історичних подіях, і за цю історичну достовірність фактів, а не літературну вартість повісти розгорілася боротьба і скандал, що переріс повість.

Подібна боротьба розгорілася тепер у ЗСА з приводу нагородження літературною нагородою спогадів „Марічки" п. з. „Тисяча доріг", яке саме минулого тижня зі шумом доконано. В цьому випадку вимагало б дуже відповідальної застанови зацікавлених осіб питання, чи слід давати нагороду не за неправду (як у випадку Г. Демиденко), а саме за правду і сповідь авторки про свою співпрацю зі совєтськими органами державної безпеки, з ініціятиви яких вона переїхала на постійне проживання у ЗСА.

Безумовно, у спогадах треба писати правду, бо тільки такі спогади мають історичну вартість і можуть дати майбутнім поколінням справ-

(Закінчення на стор. 3)

Дарія Кузик

НАБЛИЖАЄТЬСЯ СОБОР УГКЦЕРКВИ

Відбуття заплянованого на жовтень 1996 року Патріяршого Собору Української Греко-Католицької Церкви є пов'язане з великими надіями на позитивне вирішення життєвих справ нашої Церкви, яка у висліді еміґраційних процесів, спричинених утисками польського і московського поневолення, стала всесвітньою. Особливо це було пов'язане із вислідом Другої світової війни, коли наші люди масово втікали від московської орди.

Тому так дуже важливою є справа збереження єдности та постійна розбудова тої єдности, щоби не пропадали вітки нашої Церкви по різних країнах поселення.

Радісна вістка про довгоочікуваний Патріярший Собор є тісно пов'язана з надією на здобуття визнання Патріярхату УГКЦеркви. У Соборі будуть брати участь всі владики і в першу міру від них буде залежати успіх цієї важливої справи. Будуть також брати участь делеґати священиків, монаших чинів і мирян західньої та східньої діяспори. На жаль, у східній діяспорі наша Церква ще не має своїх духовних опікунів, хоч у цьому є велика потреба. Розкинені українські спільноти по неісходимих просторах Росії та інших країн СНД, не раз звертались із проханням прислати їм священиків. Це нащадки тих, яких насильно в брутальний спосіб вивезли московські окупанти з Галичини. Подиву гідним є факт, що в тих дуже тяжких умовах політичних та релігійних переслідувань вони зберегли почуття приналежности до віри батьків.

Можна бути певним, що як УГКЦерква України, так і діяспори очікує Собору як порятунку. Це велика подія, яка повинна б принести важливі наслідки. Але на велике здивування й гіркоту мирян, в одному з передсоборових документів написано, що справи „патріярхату... не стануть темами Собору". А в другому, де вже намічений порядок нарад, цю так дуже важливу справу Патріярхату поставлено майже на останньому місці.

Щоправда, реалісти запевняють, що і так Ватикан не визнає патріярхату УГКЦеркви, бо на це своєї згоди не дасть Московська Патріярхія, як про це переконували наших владик префект Східньої конґреґації Кардинал Сільвестріні і папський нунцій Антоніо Франко. При тому слід пригадати, що Московська Патріярхія ніколи не визнає зверхности Папи і не прилучиться до Ватикану. Отже східня політика Апостольської Столиці до християнського поєднання не доведе, хібащо це буде довершене на умовах, які подиктує Москва. А покищо ця східня політика дуже шкодить УГКЦеркві і компромітує Апостольську Столицю.

З визнанням Патріярхату тісно пов'язана справа юрисдикції нашого Патріярха над усіми вірними, без огляду на місце їх проживання. Це відноситься також до призначування владик, бо, згідно з кодексом Другого Ватиканського Собору, „Східні Католицькі Церкви мають право й обов'язок рядити собою". Слід підкреслити, що в часі Унії з Апостольською Столицею владики Української Церкви ставились з великим довір'ям і ніяк не сподівалися, що та Унія з часом буде знижена до рівня строгого панування над нашою Церквою. Щоправда, у своїй передбачливості владики тоді забезпечили майбутнє Української Церкви 33-ма статтями, але це не багато допомогло, доказом чого є сьогоднішня ситуація Української Греко-Католицької Церкви.

(Закінчення на стор. 3)

Іван Самійленко

„Я ПОВЕРНУСЯ..."

II

Його далекозорий державницький чин відродив у нашому народі традиції визвольної боротьби та визначив в ній найголовнішого, найбільш лютого й підступного ворога — Москву. Він завжди підкреслював, що „між царською Росією і сучасною, комуністичною, для нас не було і немає різниці, бо це тільки різні форми московської деспотії та імперіялізму". Після окупації України ворогом він вибрав шлях дальшої боротьби — шлях перемоги, а не капітуляцію — ганебну смерть.

Неперевершеною заслугою Симона Петлюри є і те, що він рішуче здемаскував фальш Москви, яка постійно (та ще й тепер) твердить, що український народ є рівним співучасником з росіянами в організації большевицької Жовтневої революції. Бож трирічна війна армії УНР з большевицькою Росією — це була не цивільна, себто внутрішня громадянська війна в Україні, а війна з аґресором чужоземної держави.

І саме тут важливо підкреслити, що далекозора державницька візія Симона Петлюри найбільше проявилася у конечній необхідності організації й розбудови української національної армії. В цій надзвичайно тяжкій та відповідальній місії він був, всупереч великих перешкод (Винниченко), від самого початку й до кінця творцем, ідеологом і Головним Отаманом Армії УНР. Як реаліст, державник і візіонер, він був рішуче переконаний, що державність здобувають не лише революціями і не парляментарськими декляраціями, а народними збройними силами. Це зокрема, і особливо тепер стосується закріплення і розбудови щойно народженої української держави.

В листі до ген. Миколи Удовиченка Петлюра писав: „Талановитий генерал може командувати операцією, може виконувати і пропонувати, але повести душу козака армії до бою не може, бо для цього він не має в собі риси: він не персоніфікує собою душі нації і волі її державної". Там же він писав, що „...найщасливішою хвилиною мого життя було б передати своєму заступникові армію національну, дисципліновану, опору й підставу держави".

Симон Петлюра, як уже сказано вище, був творцем, батьком і душею Армії УНР. Він був обдарований талантом організатора-вождя. В критичні моменти винахідливий, рішучий, безстрашний та захоплюючий майстер слова і народний трибун. І в той же час він був безпретензійний і простий — людина благородного духу, чутливого серця, знавець людей та свідомий проблем того скомплікованого часу. Симон Петлюра не іменував себе ні маршалом, ні генералом, ні полковником, ні навіть сотником. Він був просто одягнутий у військовий жупан, смужкову сиву шапку. На грудях у нього не пишалися відзнаки чи нагороди, а лише вигаптуваний тризуб на петлицях. Зовнішньо він виглядав звичайним і простим воїном-козаком. Для нас же, українців, він був українським Вашінґтоном і Гарібальді, будівничим вільної і незалежної народоправної держави — безстрашним вождем і великим сином-державником України.

В житті Симона Петлюри не було романтики й загадковости чи шукання популярности і слави. Він трактував людей, факти і події не в дусі якоїсь партії чи ідеології, а завжди шукав у них національну рацію. Яскравим прикладом, одним із багатьох, може служити глибока політична криза і військова небезпека 22-29 січня 1919 року. В момент загального наступу червоних орд Москви на Україну, замість єднання національних сил, Винниченко і члени його кабінету залишають поле болю і еміґрують за кордон. В той час, як Симон Петлюра, будучи членом тієї ж партії, оголошує ясно і рішуче свій політичний принцип, як син українського народу, державник, що „...справа здобуття української держави є справа всієї української нації, а не якоїсь кляси чи партії". Він подає заяву про вихід з партії. Завдяки його рішучій поставі і його послідовників, відбувається Трудовий Конґрес всіх українських земель України в Києві, який вибрав Уряд (Директорію) України і урочисто проголосив злуку всіх українських земель в одну соборну державу — Українську Народну Республіку.

Симон Петлюра був безкомпромісовим ворогом політичного і партійного крутійства. І не тяжко догадатись, що було б, якщо б Симон Петлюра пішов з групою Винниченка — українська національно-визвольна революція, Уряд УНР, українська держава, здобуті ціною великих жертв і надій, зникли б, забуті безслідно.

Симона Петлюру, вже будучи на чужині, турбує і питання, як забезпечити невпинну і послідовну визвольну боротьбу Уряду УНРеспубліки в екзилі. Рівно рік перед його трагічною смертю, 5-го червня 1925 року, він пише лист до тодішнього прем'єр-міністра УНР Андрія Лівицького: „Нам персонально треба обговорити й справу формального характеру — дальшого існування Державного Центру на випадок моєї смерти. Треба заздалегідь передбачити несподіванки, що не залежать від нашої волі, і спільно з відповідними людьми оформити правні моменти існування Державного Центру на різні випадки".

Розглядаючи українську еміґрацію на чужині, як органічну інтеґральну частину цілого українського народу, він концентрує свою увагу на розбудову тісної співпраці української еміґрації з Урядом України; організацію контактів та акцій в окремих державах світу. Накреслює пляни праці в міжнародних політичних організаціях, наукових інституціях та об'єднаннях преси й журналістики. Вся ця діяльність, каже він, мусить бути скерована на боротьбу з окупантом України та побудову вільної, незалежної демократичної держави. Єдність в народі, пошанування тих, що присвячують своє життя справі визволення України, були центром уваги Симона Петлюри.

Дев'ять днів перед трагічною смертю, 16-го травня 1926 року, Симон Петлюра в листі до А. Лівицького писав: „...Петлюру, коли ходить не про особу, не так легко знищити, як думають росіяни. Як реальний політик, я знаю, що в остаточному моменті справа 'федерації' чи 'самостійности' України вирішуватиметься підрахунком організованих сил нашої нації, як політичних так і військових". Цей його передсмертний дороговказ багато нам дечого говорить і сьогодні...

Сім смертельних куль ворога відібрали життя велетня українського духу. Ворог вірив, що цим злочинним актом буде закопана на віки-вічні доба відродження української самостійної держави, а разом з нею і пам'ять про леґендарного лідера цієї доби Симона Петлюру. Ворог помилився. Дух Симона нарешті повернувся на Україну! Виявилось, що Петлюру і „петлюрівщину" „не так легко знищити". Кожному думаючому українцеві і українці ясно: не було б петлюрівської доби — не було б сьогодні і незалежної України. Ось чому страх Петлюри та його ідеї понад 70 років не сходив зі шпальт наглої та брехливої совєтської пропаґанди. Цей страх у ворогів України ще й сьогодні живий.

Так, Петлюра повернувся в Україну. Він кличе український народ: „Зневір'ю, розчаруванню не може бути місця в час, коли на довгі літа вирішується твоя доля, твоє щастя і твій добробут. Тільки міць, єдність та тверде непохитне стремління до повної незалежности й свободи може бути нашим побратимом і спасінням..."

БАКІНҐЕМСЬКИЙ палац повідомив Асоціяцію футболу Англії, що королева Великобританії Єлисавета II не візьме участи в урочистій церемонії відкриття чемпіонату Европи з футболу, який проходитиме в Англії від 8-го до 30-го червня. Королева воліє в той самий день дивитися на кінні змагання в Дербі. В Англії всі знають, що Єлисавета II любить коней, а до футболу байдужа. Однак на цей раз англійські шанувальники футболу дуже розчаровані рішенням королеви. Вони пам'ятають, що рівно 30 років тому, коли вона відкривала чемпіонат світу з футболу, англійська збірна дружина здобула перемогу. Королівську родину на відкритті представлятиме герцог Кентський. Буде також присутній леґендарний сер Алф Ремзі, колишній член і тренер англійської збірної, який привів її до перемоги у 1966 році. Щоправда, мало хто зі спортових коментаторів висловлює сподівання, що англійські футболісти переможуть і на цей раз.

Дбаймо...

(Закінчення зі стор. 2)

ських та виконувати далі свою статутову ролю допомоги членам, українській громаді та Україні, вона мусить мати активних молодих членів, які хотіли б працювати, перш за все у своїх відділах, союзових округах, чи в Головному Уряді. До цієї праці старше покоління мусить постійно заохочувати молодь, бо вона сама цього не зробить в наших обставинах, бо їх заманює американський світ, світ їх ровесників.

Ми свідомі того, що батьки чи дідусі купують забезпечення в УНСоюзі з думкою зв'язати своє наступне покоління з давньою та сильною українською організацією, УНСоюзом. Але сама забезпеченева грамота ще не запевнить довголіття УНСоюзу, як членської установи. Діти і внуки мусять набути знання про українські організації, про УНСоюз, що він дає своїм членам і чому до нього їм треба належати і бути в ній активними. А про це діти чи внуки мусять в першій мірі довідатися в родинному колі. Родичі чи рідні повинні своїм прикладом громадської активности доказати, що їх членство в українській організації, такій як УНСоюз, збагатило їх життя і що вони набудуть такі самі, як не більші, користі, якщо будуть активно підтримувати цю установу.

Наближається...

(Закінчення зі стор. 2)

Звертаючись до Папи Івана Павла II під час авдієнції 24-го листопада 1995 року, Патріярх Мирослав Іван від імени всієї нашої Церкви висловив прохання відносно „визнання нашій Церкві патріяршої гідности", стверджуючи при тому, що „наша Церква своєю вірністю і своїм ісповідництвом (мучеництвом) заслуговує на таку гідність". Ці важливі слова слід взяти до уваги і доложити всіх старань, щоби справи визнання Патріярхату нашої Церкви та юрисдикції Патріярха були поставлені на головному місці порядку соборових нарад. Позитивне вирішення цих обидвох справ у великій мірі причиниться до відродження нашої Церкви, до повороту багатьох парафій в лоно рідної Церкви та до піднесення релігійности серед молоді. Це також причиниться до зміцнення єдности усіх віток нашої Церкви, бо де не проживали б українці-католики, вони належать до однієї і тієї ж Церкви та до того самого українського народу, і грішним ділом є розділювати їх.

Важливим є також звернути увагу ще на одну справу, а саме участь мирян. Було б дуже зле, якщо б серед мирянських делегатів не було місця для тих, які протягом понад 30 років відважно обороняли права нашої Церкви та були і далі є вірні св. п. Патріярхові Йосифові і його ідеям. Потрібно також взяти до уваги інші важливі мирянські організації, а не обмежитися до запрошування тільки тих, „які зможуть рузуміти те, що відбувається на Соборі, навіть якщо вони не володіють вільно українською мовою" (передсоборний документ про запрошення мирян, ч. 7). Дійсно тяжко повірити, що ті, які не володіють вільно нашою мовою зможуть розуміти те, що діється на Соборі. Властиво вони будуть радше пасивними слухачами.

Слід також пам'ятати, що наступний Собор не скоро пощастить скликати, хочби через великі кошти подорожей учасників з-поза України. Отже тому цей Собор, який відбудеться в жовтні цього року, потрібно використати на полагодження найважливіших справ, а не відкладати їх на майбутні роки чи навіть десятиліття.

Криза...

(Закінчення зі стор. 1)

зустріч керівників фракцій з Президентом Л. Кучмою і О. Морозом. Депутат від групи "Реформи" Сергій Соболєв зачитав заяву від 170 депутатів з вимогою відкликати О. Мороза з посади голови Верховної Ради. О. Мороз висловив готовість, але запропонував депутатам подати ці пропозиції письмово і сказав, що для розгляду цього питання треба все ж зареєструватися. Але чергова спроба реєстрації знову не дала кворуму.

Тоді О. Мороз оголосив, що засідання переноситься на 29-го травня, однак депутати не захотіли розходитися. Голова комісії з питань депутатської етики і забезпечення діяльности Верховної Ради Петро Шейко сказав, що з моменту проголошення заяви про відкликання О. Мороза він і його заступники не мають права вести засідання. На це О. Мороз відповів, що будь-яке рішення може бути прийняте тільки після реєстрації та голосування за наявности кворуму.

Президент Кучма сказав, що без розгляду в парляменті і погодження з більшістю депутатів не буде виносити проєкт конституції на референдум.

Ще кілька спроб реєстрації не дали кворуму і заступник голови Верховної Ради Олег Дьомін оголосив про затримання всіх відряджень, в тому числі візити української парляментської делеґації до Китаю.

У вівторок, 28-го травня, парлямент розглянув інші поточні питання, а в середу, 29-го травня, знову на порядку дня стояв розгляд проєкту конституції, але не було кворуму. Представники лівих фракцій запропонували альтернативний проєкт, який дуже змінився від пропонованого ними раніше: в ньому з'явилося багато положень, що майже копіюють положення узгодженого проєкту, над яким працювала комісія. Це розцінено як перший крок до компромісу, але в альтернативному проєкті передбачено, що "офіційними мовами є українська і російська", а також, що Президент призначає і звільняє прем'єра, генерального прокурора, голову Антимонопольного комітету і голову Фонду державного майна тільки за згодою Верховної Ради.

По закінченні гострих дискусій і нових невдалих спроб зібрати кворум сесію перенесено до 4-го червня.

Космічна...

(Закінчення зі стор. 1)

Співпраця в галузі ліквідації наслідків радіоактивного забруднення теж важлива для України, зазначив віцепрем'єр. Японія сама переживає наслідки радіоактивного забруднення і має великий досвід у сфері медичних досліджень.

Крім того, А. Кінах відзначив, що між Україною і Японією є добрі перспективи в питанні реструктуризації військово-промислового комплексу. Досвід Японії у цьому для України цінний тим, що при реструктуризації, за словами А. Кінаха, зберігається науковий, технічний і виробничий потенціял.

Щодо самих відвідин японської делегації України, то А. Кінах назвав її „першим контактом", знайомством не тільки з можливостями економіки України, але й з українськими традиціями, історією і культурою.

З української сторони в засіданні „круглого стола", як повідомив А. Кінах, брали участь представники таких міністерств: Економіки, Фінансів, Промисловости, Машинної Промисловости і Зв'язку. Крім того, були присутні представники Національного Банку України, Фонду Державного Майна, Торговельно-Промислової Палати, Українського Союзу Промисловців і Підприємців.

Л. Кучма...

(Закінчення зі стор. 1)

тьох випадках, рішення за їх наслідками. Практично не ведеться праці у плануванні розв'язання економічних і соціяльних проблем. Не налагоджена ефективна взаємодія з Верховною Радою України в опрацюванні законопроєктів, які мають бути прийняті в першочерговому порядку. Фактично залишилася незмінною організаційна структура апарату Кабінету Міністрів, яка зовсім не орієнтована на впровадження ринкових реформ. Значно зріс бюрократизм, затягується проходження проєктів і прийняття рішень, практично відсутня персональна відповідальність за виконання прийнятих документів, а відтак за прорахунки, які мають серйозні наслідки.

Ці та багато інших негативних явищ і тенденцій в діяльності Кабінету Міністрів стали можливими тому, що прем'єр-міністер України Євген Марчук не забезпечив, як того вимагає ситуація, ефективного та сталого функціонування Уряду. І останнім часом, замість щоденної чорнової роботи з організації його діяльности, зосередив свої зусилля на створенні власного політичного іміджу".

Про спомини...

(Закінчення зі стор. 2)

жній, а не фальшивий образ подій та людей, що в них брали участь. Але ж коли автор є рівночасно героєм деяких не дуже ясних подій, то насуваються питання, чи слід його нагороджувати і за що: за „чекістську доблесть" чи за непересічну літературу? Не нам судити такі вчинки, коли хтось саме в цей спосіб рятував своє життя, особливо не тим, що сиділи тут довгими роками у затишку і безпеці. Хто рятувався таким нечистим способом, буде сам за себе відповідати перед совістю і Господом Богом. Але ми, як спільнота, не мусимо висловлювати за таку сповідь публічне признання. Бо де тоді границя чести? Добре сказав мені один із наших провідників: „У нашій спільноті не можна скомпромітуватися..." Цікаво, однак, що в обох випадках є застереження до жюрі, що не дуже докладно виконало своє завдання, а в другому випадку виглядає, що і не дуже завважило певний дисонанс на політичному відтинку. Виринає також питання, чи опублікована стаття на тему тих спогадів пера шанованої в нашій громаді людини не могла своїм авторитетом вплинути на публічну опінію?

Тому, може, найкраще прочитати самому обі ці контроверсійні книжки, що заторкують так болючі сторінки нашої історії, і виробити собі власну думку, без огляду на славу нагород.

О-КА

Прохання про допомогу дитині

Христинка Ковтун з батьком Олександром і мамою Оленою.

Звертається до вас молода родина з Івано-Франківського з 4-ох осіб: бабця, внука з чоловіком та тяжко паралізованим дитям, яке скалічено при тяжких пологах матері.

Трилітня Христинка Ковтун має перенести тяжку операцію голівки, з якої необхідно забрати пухлину та направити спинний хребет, що привело до повного паралічу всього організму дитини. Христинка не тримає голівки, не стає на ніжки, не ходить, не сидить, не говорить, тяжкі конвульсії загрожують життю дитини.

В родині працює тільки молодий батько, якому по декілька місяців не виплачують його мізерної зарплати, якої не вистачає навіть на оплату однокімнатної квартири та її послуг. Родина буквально перебивається за малу пенсію бабці, яку постійно теж затримують, і перебуває в тяжкому матеріяльному стані. Місцеві лікарі не спромоглися за три роки лікування допомогти дитині в лікуванні та тяжкому горю родини, тому остання надія на лікарів ЗСА, куди треба доїхати.

За вашу щиру допомогу, шановні та дорогі жертводавці, нехай Всевишній Бог нагородить вас добрим здоров'ям та щасливим життям!

Адреса для пожертв: Ukrainian Credit Union, 1729 Cottman Avenue, Philadelphia, Pa. 19111, (for Chrystyna Kovtun), Acct. 82 82–0IS.

Бабця Люба Данько

Зустрічі в літературі й дійсності

„Вирішальні зустрічі" — посмертна збірка новель Богдана Нижанківського була вже темою окремого вечора в Науковому Товаристві ім. Шевченка в Ню Йорку, а повторення його у Філядельфії дало нагоду знову зустрітися у колі приятелів В. Нижанківського і його творчости. Ініціятиву до цього другого вечора, який відбувся 4-го травня в залі Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії, дав активний постійно на культурному відтинку 43-ій Відділ Союзу Українок Америки, який має на своєму конті цілий ряд завжди вдалих та цікавих культурних імпрез.Душею усіх тих успішних зуст-річей є завжди культ-ос-вітня референтка Людми-ла Чайківська, яка враз із головою Відділу Анною Максимович уміють їх організувати і збирають добірну публіку.

І тим разом заля була вщерть переповнена, а виконавці збирали теплі оплески та повне вдоволення.

Вечір відкрила, голова Відділу А. Максимович вітаючи гостей-доповідача публіку, а Л. Чайківська представила ведучу вечором ред. Ольгу Кузьмович, як також окремо поінформувала гостей, що рівночасно можна оглянути виставку робіт, виконаних у техніці батіку художниці Зоряни Сохацької з Калуша, колишньої голови Союзу Українок в тому місті, з яким 43-ій Відділ стоїть у постійному контакті, помагаючи посилкою пачок і грішми. Цей щирий і теплий контакт двох відділів СУ, одного в ЗСА, а другого в Україні, дає змогу пізнати себе краще. Присутні довідалися, що СУ в Калуші також посвячується культурній праці, ведучи велику виставку народних надбань, як теж інформацій з історії міста та історії України.

Учасники програми і членки 43-го Відділу СУА: (зліва) Л. Ліщинський, О. Кузьмович, М. Куземська, З. Сохацька, У. Любович, Б. Бойчук, Л. Чайківська, А. Максимович, На світлині бракує Ю. Тарнавського.

Л. Чайківська привітала особливо першу прелегентку Уляну Любович з її прийняттям до Спілки Письменників України і вручила китицю квітів, а присутні нагородили її щирими оплесками.

У. Любович поділилася своїми споминами з довгих років дружби з В. Нижанківським, яка нав'язалася тут в ЗСА і тривала до часу смерти поета і письменника.

Прегарну аналізу двох поетів в одній особі, а це Нижанківського і Бабая, дав поет Богдан Бойчук, переплітаючи її численними поезіями з одної і другої доби поетичної творчости Б. Нижанківського, з яким стояв у близьких зв'язках, як також причинився до появи останньої посмертної збірки, що була причиною обох імпрез, як в Ню Йорку, так і в Філядельфії.

Роздуми на тему збірки п. з. „Вирішальні зустрічі" на тлі історії української прози „Галицької школи" виголосив поет і письменник Юрій Тарнавський, розглядаючи при тому стилістичні якості усіх прозових праць Б. Нижанківського.

На закінчення вечора Любарт Ліщинський перечитав вимок із збірки „Вирішальні зустрічі", а І. Чайківська подякувала усім прелегентам за участь.

Сердечною гостиною, що питомені імпрезам 43-го Відділу, яка є завжди ділом рук Марії Данилів і її помічниць із Управи Відділу, закінчено цей вдалий вечір, успіх якого відбивався на усміхах численних присутніх і на довгих розмовах та оглядинах виставки З. Сохоцької.

О. К.

Річні загальні збори УНС Округи Пассейк

Річні загальні збори Пассейської Округи відбулися в суботу 20-го квітня 1996року о годині 3-ій по полудні в УНДомі в Пассейку, Н. Дж.

Збори відкрив голова Округи Іван Хомко, привітав головного касира УНСоюзу та представників Відділів і відчитав порядок нарад, який було прийнято, відтак попросив всіх встати і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих членів Округи.

На предсідника зборів вибрано І. Хомка, а на секретаря Василя Марущака.

Протокол з минулорічних зборів відчитав секретар В. Марущак, який прийнято без змін.

Звіт Управи започаткував голова І. Хомко. Він зауважив, що хоч наша Округа складається з трьох Відділів, то в приєднанні нових членів свою квоту виконала на 200 відсотків. Наша Округа була колись найактивніша, ми були добре зорганізовані, нас респектували і ми мали найважливіші функції. Він згадав часи, коли чотири Округи Ню Джерзі кожного року відбували Союзові Дні. Тому, що майже вся Управа складається з 42-го Відділу, то на місячних зборах 42-го Відділу порушуємо справи Округи і ми є в постійному контакті з другими двома відділами.

В минулому році 42-ий Відділ відзначив 80-ліття свого існування. Свято відбулося досить добре. Предсідник Уляна Дячук мала доповідь про УНСоюз, а Василь Гаргай, заступник предсідника 42-го Відділу, відчитав обширну доповідь про нашу громаду і діяльність Відділу продовж 80-ох літ.

На тому святі У. Дячук відзначила грамотами заслужених союзовців В. Марущака, І. Блиху, І. Хомка, Ю. Котляра, Варвару Тижбір і Володимира Новицького. Посмертне відзначення надано довголітньому фінансовому секретареві і чемпіонові в організуванні нових членів Петрові Головачукові, а по зборах О. Благітка передав грамоту для хворого Михайла Тижбіра.

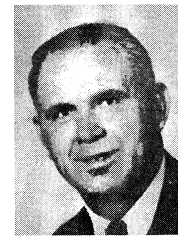
Накінець свою звіту І. Хомко подякував О. Благітці, що він до нас завітав. Також подякував членам Управи Округи за співпрацю і присутним за участь.

Заступник голови Григорій Клименко в своєму звіті подав, що в неділю, 17-го вересня 1995 року, в приміщенні УНС в Джерзі Ситі брав участь в організаційних зборах, де відбулися короткі курси для секретарів відділів і їх заступників про УНС і його роди забезпечення та обов'язки секретарів відділів про зміни, які впроваджуються в Союзі.

Секретар В. Марущак здав звіт, що постійно пригадує всім організувати нових членів до УНСоюзу.

Касир Ю. Котляр здав звіт і вказав на труднощі в організуванні нових членів, переважно про тих, що тепер приїжджають з України і Польщі.

Відбулася дискусія, в якій забирали слово В. Марущак, І. Хомко, В. Тижбір, Р. Галабурда, Ю. Котляр і інші. Р. Галабура сказав, що спірні справи повинні бути полагоджені.

І. Хомко

Голова Контрольної комісії В. Тижбір дала внесок уступаючій Управі уділити абсолюторію.

Перед вибором нової Управи Р. Галабурда дав внесок, щоби спитати кожного, що будуть вибирати чи він приймає свій пост, а не так як було дотепер через аклямацію. Нова Управа: Іван Хомко — голова, Григорій Клименко — заступник голови, Василь Марущак — секретар, Юліян Котляр — касир, Василь Гаргай — організаційний референт; вільні члени: інж. Володимир Дячук, Павло Войнов, Михайло Чабан; Контрольна комісія: Варвара Тижбір — голова, Володимир Оліярник і Ростислав Галабурда — члени.

О. Благітка говорив в загальному про УНСоюз, будинок, Союзівку, про злуку з УБСоюзом і про професійних продавців забезпечення. Професійні продавці організують членів, яких відділові секретарі не можуть зорганізувати, тому вони є для Союзу потрібні. Змінилися часи і ми маємо мало українців, які професійно були б зацікавлені в організуванні нових членів. Він говорив про пенсійні грамоти, які дають більші відсотки і грамоти додаткового забезпечення до виплачених грамот. Наша організація мусить діставати нових членів. О. Благітка подав дані про майно Союзу і Союзівку.

Плянується продати будинок, а в околицях Морріставну купити будинок тільки для своїх потреб.

Великою втратою для української справи є закриття Бюра у Вашінгтоні, але не можна було втримати, бо його кошти втримання виносили 250.000 дол. річно.

Підготовляється злука УНС і Українського Братського Союзу і та злука має вийти всім на користь.

Після доповіді відбулася дискусія. Ю. Котляр звернув увагу, що будинок УНС є українською репрезентативною будівлею, а відділення членських вкладок від „Свободи" утруднює організування нових членів.

Плян праці на біжучий рік залишено Управі. Збори закінчено відспіванням національного гимну „Ще не вмерла України".

І. Хомко подякував О. Благітці за участь у зборах і попросив всіх на перекуску.

В. Марущак

Про Чорнобиль — у Вашінґтоні

„Не думайте про Чорнобиль як про подію минулого. Це розповідь, яка ще розвивається. Якщо б це була книжка, досі ми б прочитали може тільки третину її. Дальші розділи ще навіть не написані".

Так з приводу десятої річниці ядерного вибуху на Чорнобильській АЕС писала Джессіка Матюс, старший науковий співробітник Ради міжнародних відносин. Її стаття, в газеті „Вашінґтон Пост" з 23-го квітня була одною у низці відзначень у квітні цієї великої, нескінченної трагедії: нарада „Великої Сімки" плюс України й Росії у Москві з питань ядерної безпеки, наукові конференції у Відні, Мінську й Києві, в університетах ЗСА й Канади, церковні відправи у великих і малих містах, концерти Одеської філгармонії у будинку ООН і у Вашінґтоні, ряд телевізійних радіопрограм. У десяту річницю Чорнобиля світ заговорив про нього — а до того, особливо останнім часом, майже мовчав, за винятком частих дипломатичних заходів (читай — тиску на уряд України) у справі закриття ЧАЕС і повторних українських заяв, що ЧАЕС буде закрита до 2000 року, але ... „Але зрозуміїте нас! Ми б її завтра закрили, якби тільки знали, де взяти енергію, яку вона виробляє, і що зробити з робітниками, які на ній затруднені, і ще якби знали, звідки й коли надійдуть гроші на новий саркофаґ для знищеного блоку".

Власне, ці з'ясування становища України були в центрі уваги трьох подій у Вашінґтоні у квітні.

Конґресова Комісія у справах безпеки й співпраці в Европі (Гельсінська комісія) 23-го квітня відбула слухання на тему спадщини Чорнобиля; наступного дня у Національному пресовому клюбі відбув зустріч журналістів з амбасадорами Білорусі, Росії й України; а ще раніше 4-го квітня, в амбасаді України група українських науковців подала звіт з досліджень наслідків катастрофи.

Конґресмен Крістофер Сміт, який вів слухання Гельсінської комісії, схарактеризував Чорнобиль, як „одну із гірких спадщин совєтської системи та зазначив, що Білорусь, на яку осіло 70 відсотків ядерного порошу, і Україна не в силі самі повністю розв'язати проблему, що насправді є проблемою міжнародною.

Амбасадор Білорусі Сярґей Мартінау заявив на слуханні, що Чорнобиль поділив історію його країни на дві частини: до і після катастрофи. Нині уряд Білорусі витрачає четвертину державного бюджету на ліквідацію наслідків Чорнобиля; з'явилась нова категорія населення „екологічні втікачі"; 20 відсотків сільсько-господарської землі непридатні для землеробства, а взагалі у Білорусі тільки один відсоток землі вважається „стандартно чистим". Він закликав до збільшення міжнародної допомоги його країні, але не будь-якої, а цільової, наприклад, достави технології для реґабілітації забрудненої орної землі.

Амбасадор України Юрій Щербак — лікар і письменник, який з перших днів вивчав і писав про наслідки катастрофи, заявив конґресовій комісії, що відколи Україна стала самостійною, її витрати на Чорнобиль досі становлять більйони дол. і кожного року 12 відсотків бюджету іде на ліквідаційні заходи, а наукові підрахунки вказують на те, що видатки на Чорнобиль становитимуть 10 більйонів дол. (Тільки фонди, потрібні на новий саркофаг, — сказав він на брифінґу наступного дня, — становлять 2 блн. дол.) При тому амбасадор Ю. Щербак висловив подяку Конґресові ЗСА за допомогу Україні у 1996 році, частина з якої призначена на розвиток енергетичного сектора, на поліпшення безпеки діючих атомних станцій, та на створення міжнародного дослідного центру у Чорнобилі.

Демограф Муррей Фешбах зосередив своє конґресове свідчення на збільшенні захворювань населення після вибуху — на рак лейкемію, анемію. Він також вказав на труднощі вивчення змін у здоров'ї населення через те, що, наприклад, багато з ліквідаторів аварії живуть у різних республіках колишнього СССР і навіть невідомо, скільки точно було їх: 200,000, 300,000 чи 800,000. Цю останню цифру встановлено на недавній міжнародній конференції у Мінську. Крім того, додав Феш-бах, у перші роки після аварії не було відомо, що у Міністерстві охорони здоров'я СССР діяло таємне Третє управління, яке збирало точні дані про наслідки ядерних, біологічних і хемічних аварій в той же час давало вказівки лікарям, які неправдиві діягнози вони мусять стверджувати.

Адвокат Олександер Кузьма, представник Фонду допомоги дітям Чорнобиля, говорив про працю фонду з 1990 року, зокрема про понад 1,000 тонн гуманітарної допомоги вартістю 38 млн. дол., які за посередництвом фонду переслано в Україну. Він також віддав належне іншим американським організаціям, які подають допомогу Україні — таких як Союз Українок Америки, Українська Православна Церква в ЗСА, Рада Католицьких Медичних Місій, організація міст-побратимів Сінсінаті-Харків, та промислові фірми, які інвестують капітал в Україні і при тому утримують гуманітарні програми. Олександер Кузьма закликав членів Конґресу далі підтримувати державні асиґнування на допомогу Україні й Білорусі, бо в наступні 5-10 років кількість захворювань збільшиться (на слуханні і на брифінґу декілька разів повторювалось фразу „Чорнобильський СНІД", бо наслідки радіяції такі ж підступні, як СНІД). Він також переконував членів Конґресу, що урядова допомога має бути цільова тільки за цієї умови вона буде ефективною.

Наступного дня, крім С. Мартінава та Ю. Щербака, на цій конференції виступив також амбасадор Російської Федерації Юлій Воронцов. У своїй спільній заяві амбасадори підкреслили, що вина і відповідальність за чорнобильську аварію лежить на лідерах Совєтського Союзу, які „через злочинну зневагу до потреб і добра громадян привели до цієї надто нищівної техногенічної катастрофи".

В Росії, — сказав Ю. Воронцов, — до 400,000 осіб потерпіло від наслідків радіяції, а кошти уряду з 1992 року на ліквідацію становлять 2.5 блн. дол. На брифінґу також були запитання щодо недавнього вогню в околиці Чорнобильської АЕС. Ю. Щербак відповів, що він зв'язувався з Міністром охорони навколишнього середовища і ядерної безпеки Юрієм Костенком, який інформував, що згоріло до п'яти гектарів стерні і п'ять лісу, та деякі сільські будинки; до 300 осіб було евакуовано; радіяція дещо підвищилась (бо радіоактивні матеріяли, які лежали в землі, піднеслись з димом), але не до загрозливих рівнів. Найбільшу дозу, додав він, дістали пожежники, які гасили вогонь.

Користаючи з перебування українських науковців у Вашінґтоні, амбасадор Ю. Щербак запросив їх 4-го квітня на семінар в амбасаді на тему значення Чорнобиля. Головну доповідь тут виголосив проф. Віктор Бар'яхтар, віцепрезидент Національної Академії Наук України. Він інформував про дві нові групові наукові праці: монографію про діяльність науковців щодо зменшення наслідків катастрофи і звіт уряду України в десяту річницю після вибуху, де, зазначив академік, усі дані були перевірені по чотири й п'ять разів. Ось деякі висновки цих праць:

Практично вся територія України в більшій чи меншій мірі, забруднена радіоактивними матеріялами з ЧАЕС, при чому на першому місці є цезій, на другому — стронцій. Але тут науковці відкрили досі невідому річ — осадок на дні річок абсорбує стронцій, та що нині Дніпро чистіше, ніж десять років тому, доводив проф. Бар'яхтар. Він назвав це одним з уроків Чорнобиля.

Чорнозем тримає радіоактивні матеріяли і не пропускає їх в овочі, які ростуть на ньому, зате на гіршому ґрунті, наприклад, на Рівенщині, плоди забруднені. В наслідок цього дослідження уряд видав вказівки, як обробляти землю в кожному регіоні. „Нині, — сказав проф. Бар'яхтар, — ми точно знаємо, скільки є радіоактивного матеріялу по усій території України: з будинку до будинку, з поля до поля".

У саркофагу знаходиться 700 кілограмів плютонію. Для порівняння, проф. Бар'яхтар зазначив, що перша плютонієва бомба мала всього 10 кілограмів цього дуже небезпечного матеріялу. Але під цю пору саркофаґ діє оперативно: з нього виходить 0.3 кюрі радіяції, тоді як за умов нормальної дії реактора може виходити 0.5 кюрі. Наприкінці листопада 1995 року у Славутичі, коло Чорнобиля, відбулась конференція на тему саркофаґа. Учасники висловили думку, що він ще з десяток років втримається, так що треба братися за будову нового.

Досі, — сказав проф. Бар'яхтар, — з двадцяти країн надійшло понад 400 проєктів нового сховища для знищеного бльоку.

Щодо впливу аварії на здоров'я населення, то помітні хвороби серця, травної, дихальної й імунної систем. Протягом останніх трьох років частішають захворювання на рак щитовидної залози — у десять разів більше ніж до аварії. Внаслідок аварії зросли також випадки психологічного стресу, який проявляється у почуваннях типу „нас ніхто не потребує", „уряд нами не цікавиться". Українські науковці, — сказав проф. Бар'яхтар, — перші почали вивчати це явище.

Такі підсумки після десяти років від аварії. Але, як писала Джессіка Матюс, досі ми „прочитали" тільки третину книжки; кінець її ще пишеться.

Р. Л. Хомяк

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯ КОСТИК член УНС Відд. 157-го Т-ва ім. св. Арх. Михаїла в Чикаґо, Ілл. померла 26-го лютого 1996 року на 76-му році життя. Нар. 20-го червня 1919 року в Україні. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку сина Мирона з дружиною Бернадеттою, дочку Марію з мужем Євгеном Сімбровським, троє внуків Миколу, Марка і Мелиссу. Похорон відбувся 29-го лютого 1996 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Матичак, секр.

МАРІЯ МАЦЮК член УНС Відд. 55-го Т-ва ім. св. Михаїла в Киртіс Бей, Мд. померла 4-го березня 1996 року на 88-му році життя. Нар. 15-го травня 1907 року в Україні. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Василя, сина Богдана з родиною, дочку Марію Куриній з родиною, внуків і правнуків. Похорон відбувся 7-го березня 1996 року на укр. цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Їй Пам'ять!

Маріянна Ціздин, секр.

ІЗИДОР ІВАНЦІВ член УНС Відділу 432-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Торонто, Онт. помер 6-го серпня 1994 року на 97-му році життя. Нар. 1897 року в селі Швайківці, Чортків, Україна. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку сина Юрія, сестру Теофілю, 10 внуків і 12 правнуків. Похорон відбувся 10-го серпня 1994 року на цвинтарі Мавнт Говп в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Зорич, секр.

ІВАН ОЗОРОВСЬКИЙ член УНС Відд. 25-го в Джерзі Ситі, Н.Дж. помер 23-го лютого 1996 року на 75-му році життя. Нар. 17-го вересня 1919 року на Холмщині, Україна. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Ольгу. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

КАРЛО РУДИЙ член УНС Відділу 164-го Т-ва ім. М. Грушевського в Бервику, Па. помер 13-го березня 1996 року на 74-му році життя. Нар.13-го жовтня 1921 р. в Бервику, Па. Членом УНС став 1941 р. Залишив в смутку сина Лоренса з дружиною Ґлендою і внуків Сару і Матея. Похорон відбувся 16-го березня 1996 року на цвинтарі церкви свв. Кирила і Методія в Бервику, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Тимко Бутрей, секр.

ІВАН КОЗІЙ член УНС Відд. 114-го Т-ва ім. св. Володимира в Чикаґо, Ілл. помер 10-го березня 1996 року на 88-му році життя. Нар. 1908 року в Україні. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Христину, синів Ігоря з дружиною Христиною, Олега з дружиною Тересою, 4-ох внуків і брата Володимира з родиною в Україні. Похорон відбувся 13-го березня 1996 року на цвинтарі Елмвуд в Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.

КАРЛО МОКРИЙ член УНС Відділу 121-го в Ром, Н.Й. помер 10-го березня 1994 року на 77-му році життя. Нар. 29-го січня 1917 року в Котесвілл, Па. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дружину Норму, дочок Аннетту Мокру, Сузен Мокру і Патрисію Кендру. Похорон відбувся 14-го березня 1994 р. на Onordaga Co. Veteran's Memorial Cemetery in Syracuse, NY.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПИЛИП КУЛЯНДА член УНС Відд. 1-го Т-ва ім. св. Андрея в Шамокіні, Па. помер 7-го січня 1996 року на 71-му році життя. Нар. 16-го лютого 1924 року в Шамокін, Па. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку сестер Амелію Кемпбелл і Катерину Якубік. Похорон відбувся 11-го січня 1996 року на цвинтарі Святого Христа в Гаррісбурґу, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Юрій Полиняк, секр.

ІВАН СТЕЦИК член УНС Відд. 175-го Т-ва ім. св. Миколая в Дітройті, Миш. помер14-го лютого 1996 року на 77-му році життя. Нар. 1918 року в Стрию, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Параскевію, дві дочки Олю з чоловіком Борисом та Марію з чоловіком Чарлі, та ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні. Похорон відбувся 20-го лютого 1996 року на цвинтарі св. Ядвіґи в Дірборн, Миш.

Вічна Йому Пам'ять

Александра М. Лаврін, секр.

ОЛЬГА СОБКОВ член УНС Відділу373-гоТ-ва „Сестри Любови" в Ст. Люїз, Мо. померла 27-го лютого 1996 року на 72-му році життя. Нар. 12-го листопада 1923 року. Залишила у смутку синів Йосифа з дружиною Керол і Миколу з дружиною Ширлі, двоє внуків і кузина. Похорон відбувся на цвинтарі Воскресіння у Ст. Луїз, Мо.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослава Вілямс, секр.

МИРОСЛАВ БЕКІШ член УНС Відд. 14-го Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н.Дж. Помер 5-го листопада 1995 року на 82-му році життя. Нар. 2-го грудня 1912 року в Україні. Членом УНС став 1954 року. Залишив у смутку дружину Іду. Похорон відбувся 9-го листопада 1995 року на цвинтарі Голливуд Меморіял Парк в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Майк Отрок, секр.

ТЕОДОР БОДАК член УНС Відділу 221-го в Чикаґо, Ілл. помер 21-го січня 1996 року на 84-му році життя. Нар. 18-го травня 1911 року в Ґренд Рапідс, Миш. Членом УНС став 1931 року. Залишив у смутку дітей: Керолин ДеЛеон, Юрія, Катерину Губер, Христину Бликл; внуків: Петра, Даррін, Енді, Джефф, Дан, Гайді і Бекі; правнуків: Джекоба, Кетлін, Моллі, Лорін. Похорон відбувся 23-го січня 1996 року на Sacred Heart Church — Lombard in Elmwood Cemetery, River Grove, LI.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА ЯСІНСЬКА член УНС Відд. 440-го Т-ва ім. Тараса Чупринки в Торонто, Онт. померла 3-го січня 1996року на 85-му році життя. Нар. 1911 року в Доброгостові, Україна. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку брата та ближчу і дальшу родину на Україні. Похорон відбувся 5-го січня 1996 року на цвинтарі св. Володимира Оквил Торонто, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Софія Куца, секр.

ІВАН КЖАНОВСЬКИЙ член УНС Відд. 107-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Гаммонд, Інд. помер 4-го березня 1996 р. на 77-му році життя. Нар. 24-го серпня 1918 року в Камінці Подільському, Україна. Залишив у смутку 3-ох синів Стенлі (Діяна), Ник (Крис) і Майка; четверо внуків Стейсі, Пітир, Джеймі і Денні. Похорон відбувся 7-го березня 1996 року на цвинтарі св. Миколая в Гаммонд, Інд.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТАНИСЛАВ ПРИПАСНЯК член УНС Відд. 407-го в Торонто, Онт. Канада помер 28-го лютого 1996 року на 77-му році життя. Нар. 1920 року в Україні. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку дружину Марію і дочку. Похорон відбувся 1-го березня 1996 року на Pine Hills Cemetery in Scarboro, Ont. Canada.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Міськів, секр.

о. АНДРІЙ ДАВИДЮК член УНС Відд. 340-го в Нюарку, Н.Дж. помер 12-го березня 1996 року на 85-му році життя. Нар. 1910 року в Рогатині, Україна. Залишив у смутку дружину Любу, сина Юрія, дочок Розіту Попович, Гелен Луцик, Джой Калчук і Рут Семенюк, 15 внуків. Похорон відбувся 15-го березня 1996 року на цвинтарі Голливуд в Юніон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

САМУЇЛ ТЕЛЕХ член УНС Відд. 409-го Т-ва св. Івана в Даннор, Па помер 27-го лютого 1996 року на 85-му році життя. Нар. 14-го лютого 1911-го року в Мейфілд, Па. Членом УНС став 1926 року. Залишив у смутку дочку Анну Кол, внучку, племінників і племінниць. Похорон відбувся на St. Johns the Baptist Russian Orthodox Cemetery in Mayfield, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Дженет Боленд, секр.

ЛЕОН ВОВК член УНС Відд. 444-го Т-ва ім. Миколи Лисенка в Саскатун, СК. Канада помер 6-го лютого 1995 року на 80-му році життя. Нар. 1914 року в Зборові, Тернопіль, Україна. Залишив у смутку дружину Стефанію (Романов); сестру Анну Процик з родиною в Україні, дітей Галю МекЛін з мужем Коліном, Джеррі з дружиною Ловерн і Богдана з дружиною Сузен, 8 внуків і 4-ро правнуків. Похорон відбувся 10-го лютого 1995 року на католицькому цвинтарі Вудловн в Саскатуні, СК, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Кохановський, секр.